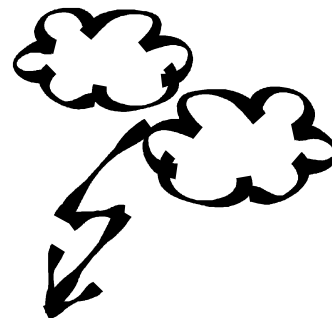

Silvia Havelková: Búrka

V jeden slnečný deň sa Lúčny koník Cyprián pozrel na oblohu a povedal:

„No tak dnes bude určite búrka!“

„Naozaj búrka?“ prekvapene sa spýtala Mucha Bombucha a zadívala sa modré nebo.

„Somariny trepeš, Cyprián, veď na nebo sa pozri sám – žiaden oblak, žiaden mrak, ak neklame ma zrak, pršať nebude dnes, veru tak!“ zapojil sa do rozhovoru Čmeľ Kolomeľ.

Ale sotva to dopovedal, zablysko sa, kdesi blízko buchol hrom, až všetci traja nadskočili.

„A či si to počul, Kolomeľ?“ podpichol Kolomeľ a Cyprián.

„No, ale veď to nejaké divné je – slniečko doširoka usmiate, obloha belasá, že zaprší, nezdá sa!“

A vtom silný vetrisko dohnal poriadne mračniská a tie akoby nazlostené, že ich zavial práve nad Školienkinu lúku, začali do seba narážať. Narážali, buchotali, blesky medzi nimi prelietali, až z nich kvapky vypadávali na teplú zem. Zvieratká sotva stihli zaliezť popod veľký lopúch a už pršalo, lialo, lialo ako zo sprchy.

Veru, nie vždy býva všetko tak, ako sa na prvý pohľad zdá.